

ק"ו
Rabbi K

I

not its objective.³⁰⁵ Cainism accomplished among mankind that which Korahism³⁰⁶ perpetrated in Israel. The cry *All the congregation are holy and in their midst the Lord*³⁰⁷ was a mocking of the entire content of holiness, and all the inner uplifting and preparation necessary so that holiness would be truly established in life, so that it would be protected against any defect and contamination, so that it would not become the world's greatest oppression. Therefore it was necessary that [Korah's band]³⁰⁸ descend alive into the bowels of the earth, to disappear from the midst of the community,³⁰⁹ and to be forever a sign to mutineers that they not emulate Korah and his congregation.³¹⁰ The call to all the nations, who are sunken in all the mud of impurity, in the abyss of wickedness and ignorance, in the most frightening depths of darkness – "You are all holy, all sons of the Lord, there is no difference between peoples, there is no holy, chosen people in the world, all men are equally holy" – this is the Korahism of mankind,³¹¹ the new Cainism

וא"י קין
אבות
(147)

והנה ג' אלו תלויים זה בזה לזית ומזחה ועדה, ואם נוכיה שעדה שכלם קדושים לריכה מנכיג ממילא נמי עלית שכולה תכלה לריכה לזית, דליכא למיולף ק"ו אס חוט אחד פוער מכשי"כ שכל העלית פוער, דאיכא למימר עדה תוכיה שכולה קדושה ולריכה למנהיג, וכן אס נוכיה בלזית ממילא מוכח דעדה לריכה מנכיג, וכן מזחה, נמלא דשלתן אגודים זה בזה.

3
ח
זית

(א) ויקח קרח. פרשה זו יפה מרשם אצמורה רבי מנחמא: ויקח קרח. לקח אס ענמו ללד אחר להיות נחלק מתוך העדה ב, לעורר על הכהונה, וזהו שתרס אונקלוס וְאֶתְפֹּלֵג, נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת, וכן מה יִקְטֹף לָפָד (איוב טו יב), לוקח אותך להפליג משאר בני אדם (מנחמא ב). דבר אחר ג, ויקח קרח, משך ראשי סנהדראות שבהם דבירים, כמו שנאמר (להלן כ כה) קח את אהרן, קחו עִמָּכֶם דְבָרִים (הושע י ג, מנחמא א): **בן יצהר בן קהת בן לוי**. ולא הזכיר בן יעקב, שביקש רחמים על ענמו ד, שלא יזכר שמו על מחלוקתם, שנאמר (בראשית מט ו) ונקהלם אל אחד כבודי, והיכן נזכר שמו ה על קרח, בהתיחסם על הדוכן דבירי הימים, שנאמר (דבי"א ו כג) בֶּן אֶזְרָאֵף בֶּן קָרַח בֶּן יִקְהָר בֶּן קָהַת בֶּן לֵוִי יִשְׂרָאֵל (מנחמא ד): **ודתן ואבירם**. בשביל שהיה שבט ראובן שרוי בחיייתם מימנה ו, שָׁבַן לקחת ובניו החונים מימנה, נשתתפו עם קרח במחלוקתו, אוי לרשע אוי לשכנו ז (שם). ומה ראה קרח לחלוק עם משה ח, נתקנא על נשיאותו ט של אליאפן בן עוזיאל, שמינהו משה נשיא על בני קהת על פי הדבור, אמר קרח, הֲקָיִי אֲבָא אֲרַבְעָה הוּא, שנאמר (שמות ו יח) ובני קהת וגו', עמרם הבכור, נטלו שני בניו גדולה, אחד מלך ואחד כהן גדול, מי ראוי ליטול את השניה, לא אני, שאני בן יצהר שהוא שני לעמרם, והוא מִפֶּה נשיא את בן אחיו הקטן מכולם, הריני חולק עליו ומבטל את דבריו (מנחמא א). מה עשה, עמד וְקָבַם ר"י ראשי סנהדראות, רובן משבט ראובן שְׁקִינִי, והם אליאור בן שדיאור וחבריו וכיוצא בו, שנאמר נשיא עדה קרואי מועד, ולהלן הוא אומר אלה קרואי העדה י (לעיל א טו) והלצישן טלימות שכולן תכלת ב, צאו ועמדו לפני משה, אמרו לו טלית שכולה (של) תכלת חייבת צלילית או פטורה, אמר להן חייבת, התחילו לְשַׁקֵּק עליו, אפשר טלית של מין אחר חוט אחד של תכלת פטורה, זו שכולה תכלת לא פטורה את ענמה:

(ג) רב לכם, הרבה יותר מדאי לקחתם לעצמכם גדולה. כלם קדושים, כלם¹² שמעו דברים בסיני מפי הגבורה. לא אתם לבדכם שמעתם בסיני: אנכי ה' אלהיך (שמות כ ב), כל העדה שמעו. ומדוע תתנשאו, אם לקחת אתה מלכות, לא היה לך לברר לאחריך כהונה.

שעה נתוספה לו קרינת פנים חדשה מפליאה יותר, וכן גם משה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו, מפני שבכל פעם שדבר אתו הקב"ה נתוספה לו קרינת פנים חדשה, ומפני רבוי ההתעלות הבלתי נתפסת לא ידע, זהו "וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה, והשיב משה את המסוה על פניו עד כואו לדבר אתו" [שמות לה, לה], ולמה צריך היה לראות כל פעם מחדש, מפני שבכל פעם היתה לו קרינת פנים אחרת, חדשים לבקרים.

ב. קרח, רצה להתחסם רק למוחש לנגלה ולגבולי. לשיטתו, לא היה צורך בהתנשאותם של משה ואהרן מפעם לפעם, כדי להוליך אחריהם את כל ישראל, זהו שמעון "כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ד", היינו שקדושתם היא רק זו שבתוכם בנבולם, בלא

משה, הוא שלמד דרך קודש זו לישראל, וכאשר היה הוא המשפיע היה עולה ומתנשא מרגע לרגע באין קץ ותכלית, זה שלא הכירוהו ישראל כי קרן עור פניו, מפני שבכל

4

11
ק"ה
Rassik

Skinner pe
5

והנה קרח חכם גדול הי ומסתמא ידע מכל
אלה אך חשב שכל שבט לוי באשר
לא חטאו בעגל הם נשארו באותה מעלה
שהיתה הכוונה במתן תורה, וביותר הוא
בעצמו שהי' מטועני הארון שבו התורה
שנקראת עזו, ובא לכלל טעות שהוא אינו
נצרך שוב לאמצעות משה באשר הוא גדול
השבט וזכה לתורה שנקראת עזו ואיננו עוד
בעל שינוי ויכול להיות כ"ג. ע"כ מלאו לבו
שלא להיות שוב נכנע למשה. אך זה שקר
שאף שלא חטאו בעגל מ"מ אבדו גם מעלתם,
כמו שהקשה הוזה"ק על יהושע, ותירץ שהי'
נגרר אחר הכלל, וכ"כ יש לומר על הלויים,
ותדע שהרי אם לא אבדו מעלתם היתה
צריכה להיות להם חירות ממלאך המות
ומשעבוד מלכיות. וקרח שחשב שמעלתו
איננה באמצעות משה ולא הי' שוב נכנע
אליו, והיתה לו קנאה עליו עד שמרד בו, שוב
לא הי' יכול לקבל ממשה. וזהו שאיתא
במדרש שירד מן הכבוד שהי' בידו היינו
מעלתו שהיתה באמצעות משה, וזה נקרא
כבוד כמו שהנשמה בגוף נקראת כבוד כמ"ש
(תהלים ט"ז) שמח לבי ויגל כבודי ואחריו
כתיב אף בשרי ישכון לבטח שהוא הגוף
וכמ"ש הא"ע (שם ז' ו') והי' כל הארה

6. כ"ג סיוט

רב לכם כי כל העדה כולם קדושים
ובתוכם הי' ומדוע תתנשאו על קהל
הי'. ונ"ל לפרש דהנה קרח לא התחיל לריב
עם משה רבנו ע"ה עד אחר שילוח מרגלים,
ועיין רמב"ן שכתב כי אז היה בלב כל
ישראל על משה יען שלא התפלל עבורם.
ולפענ"ד נראה לבאר הדבר, כי תחלה לא
יכלו לערער עליו שגם הם ראויים להיות
מנהיגי ישראל, כי לא היה להם הוכחה
שראויים לכך, כי אולי גדולת וצדקת משה
גרם לכל אשר עשה האותות והמופתים ולא
יכלו להכחיש את אשר עשה, ואפשר שלא
מגדולת עצמו זכה לכל זה, אלא שזכות

ישראל עומד לו כדאיתא במדרש על הפסוק
[שמות לג, ז] רד מגדולתך כי שיחת עמך, עיין
בו [עיין נזכר לג.], ולא היה להם הוכחה אם
בזכות עצמו אם בזכות כל ישראל, ולכן לא
יכלו לריב עם משה. אבל לאחר מעשה
המרגלים שלא נצולו בזכות משה ולא
התפלל עליהם או שלא הועיל תפלתו, אז
חשבו שלכן לא נתקבל תפלתו יען כי גדולי
ישראל חטאו והם היו המרגלים והוא
לעצמו לא היה כדאי להתפלל ולהגין
עליהם, וחרחרו ריב ומצה עמו ואמרו רב
לכם, הגדולה שלכם כפירוש רש"י, לכן
אתם גדולים כל כך כי כל העדה כולם
קדושים וזכות רבים יעמוד לכם, וכי כן
למה תתנשאו על קהל הי', הלא מי שימנוהו
הצבור למנהיג ומנהל זכות הרבים יעמוד
לו:

אלקית נקראת כבוד, ונעשה שוב בעל שינוי
ונפל תחת יד להט החרב המתהפכת: